

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **EMPLOY, s.r.o.**, se sídlem Perlová 60/14, Plzeň, zastoupené Mgr. Marianem Francem, advokátem, se sídlem Škroupova 10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. prosince 2014, č. j. 2014/77042-421/1, o nesouhlasu Krajského soudu v Plzni s postoupením věci,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 29/2015 **je příslušný** Krajský soud v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně, jež je tzv. agenturou práce, se žalobou podanou Krajskému soudu v Ostravě (spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku) domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v návětí tohoto usnesení, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 3785/1.30/14-1 ze dne 15. října 2014. Posledně citovaným rozhodnutím byla žalobkyni mimo jiné uložena pokuta ve výši 360 000 Kč za správní delikty na úseku agenturního zaměstnávání podle § 33a odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 309 odst. 2 písm. d) a f) a § 309 odst. 5 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, spočívající v porušení povinnosti informovat zaměstnance o tom, kdo jim bude u daného uživatele přidělovat práci, kontrolovat ji a jaké jsou mzdové a pracovní podmínky srovnatelného zaměstnance uživatele, a dále v porušení povinnosti zabezpečit, aby mzdové a pracovní podmínky dočasně přiděleného zaměstnance nebyly horší, než jsou nebo by byly podmínky srovnatelného zaměstnance uživatele.

[2] Krajský soud v Ostravě svým usnesením č. j. 22 Ad 3/2015 - 84 ze dne 19. února 2015 věc postoupil Krajskému soudu v Plzni dle § 7 odst. 5 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále též „s. ř. s.“), s poukazem na ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že jde o věc zaměstnanosti, kde se místní příslušnost posuzuje podle sídla navrhovatele, jímž je Perlová 60/14, Plzeň.

[3] Krajský soud v Plzni s postoupením věci k tomuto soudu nesouhlasil a postupem dle § 7 odst. 5 věty druhé s. ř. s. předložil věc k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu (přípis č. j. 30 A 29/2015 - 90 ze dne 20. května 2015, doručený Nejvyššímu správnímu soudu 26. května 2015). Krajský soud v Plzni poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 126/2014 - 31 ze dne 9. dubna 2014 a uvedl, že žalobkyně se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného vydaného podle zákona o inspekci práce. Předmět řízení se sice vztahoval k předpisům pracovněprávním, nejednalo se však o věc zaměstnanosti, resp. o věc, která by byla zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, upravena. Podle Krajského soudu v Plzni se místní příslušnost krajského soudu k projednání této věci řídí obecnou úpravou dle § 7 odst. 2 s. ř. s., a nikoli ustanovením § 7 odst. 3 s. ř. s., jak dovodil Krajský soud v Ostravě. Vzhledem k sídlu prvostupňového správního orgánu (Státní úřad inspekce práce se sídlem v Opavě) není Krajský soud v Plzni k projednání žaloby místně příslušný.

[4] Nejvyšší správní soud konstatuje, že Krajský soud v Ostravě při rozhodování o postoupení věci postupoval v rozporu se zákonem, neboť ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. se nevztahuje na věc žalobkyně. Odkaz Krajského soudu v Plzni na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 126/2014 - 31 ze dne 9. dubna 2014 je na nyní posuzovanou věc zcela příléhavý a postačí na ně odkázat. Nejvyšší správní soud v něm tehdy konstatoval:

»Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 1. 2013) „Ve věcech důchodového pojištění, úrazového pojištění a dávek podle zvláštních předpisů vyplácených spolu s důchody a ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.“ Podle přechodného ustanovení čl. XXV zákona č. 396/2012 Sb. již od 26. 11. 2012 platilo, že „věci správního soudnictví ve věcech zaměstnanosti, ochrany zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, dávek státní sociální podpory, dávek pro osoby se zdravotním postižením, průkazu osoby se zdravotním postižením, příspěvku na péči a dávek pomoci v hmotné nouzi, v nichž byla dána místní příslušnost Městského soudu v Praze a v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona, převezmou a dokončí krajské soudy místně příslušné podle § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění tohoto zákona; to neplatí, je-li Městský soud v Praze místně příslušným soudem i podle § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění tohoto zákona“. Změna místní příslušnosti správních soudů „ve věcech zaměstnanosti“ se však týkala jen věcí, v nichž bylo vedeno řízení a vydáno rozhodnutí podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění, nikoli všech věcí rozhodovaných správními úřady v oblasti kontroly dodržování pracovněprávních vztahů. Tento zákon podle § 1 upravuje zabezpečování státní politiky zaměstnanosti, jejímž cílem je dosažení plné zaměstnanosti a ochrana proti nezaměstnanosti, spadají sem otázky zaměstnávání osob se zdravotním postižením a povinnosti zaměstnavatelů s tím spojené (§ 81 a 82 zákona o zaměstnanosti). V projednávané věci bylo však žalobou napadeno rozhodnutí vydané podle zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, který vymezuje pravomoc a příslušnost Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce jako správních úřadů (§ 1) zřízených jako kontrolních orgánů na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek. Působnost a příslušnost orgánů inspekce práce je stanovena v § 3

pokračování

tohoto zákona, mj. kontrolují dodržování povinností vyplývajících z a) právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům, b) právních předpisů stanovících pracovní dobu a dobu odpočinku, c) právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce, d) právních předpisů k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení, atd.«

[5] Oporou pro postup Krajského soudu v Ostravě nemůže být ani poukaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 18/2013 – 43 ze dne 13. března 2013. Jak připomněl Nejvyšší správní soud v již zmíněném usnesení č. j. Nad 126/2014 - 31 ze dne 9. dubna 2014, v usnesení č. j. Nad 18/2013 – 43 Nejvyšší správní soud tehdy uvedl, že

»Zákonodárce novelou s. ř. s. vyjádřil vůli založit nově místní příslušnost „ve věcech zaměstnanosti“, tj. ve věcech spadajících do kompetence správních soudů v oboru působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí a jemu podřízených správních úřadů (srov. § 9 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, v platném znění) ve věcech reglementovaných zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění. Pokud by zákonodárce hodlal rozlišovat „různé věci“ zaměstnanosti pro účely stanovení místní příslušnosti správních soudů a omezit např. případy založení místní příslušnosti dle § 7 odst. 3 s. ř. s. jen na některé typy rozhodování dle zákona o zaměstnanosti, jak naznačuje Krajský soud v Brně, nepochybně tak mohl učinit (například tak, jak podrobněji vymezil místní příslušnost v jiných věcech dle § 7 odst. 3 s. ř. s.). Neučinil-li tak ve věcech zaměstnanosti, je nutno s použitím obvyklých interpretačních postupů, zejména s využitím doslovného jazykového výkladu, dospět k závěru, že § 7 odst. 3 s. ř. s. upravuje místní příslušnost správních soudů ve všech věcech zaměstnanosti, nejen ve věcech zaměstnanců, resp. uchazečů o zaměstnání, ale též ve věcech zaměstnavatelů, tj. i ve věcech odvodů do fisku jakožto jedné z forem povinnosti zaměstnavatelů zaměstnávat osoby se zdravotním postižením.“ Je tak zřejmé, že uvedeným usnesením Nejvyššího správního soudu byla řešena otázka příslušnosti správních soudů ve věcech rozhodovaných podle zákona o zaměstnanosti, kdy spornou učinil Krajský soud v Brně svou příslušnost proto, že ač bylo rozhodnutí napadené žalobou vydáno podle zákona o zaměstnanosti (§ 82 odst. 1), šlo o odvod do státního rozpočtu.«

[6] Stejně jako ve věci řešené v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nad 126/2014 - 31 ze dne 9. dubna 2014 tak ani nyní nejde o případ identický nebo srovnatelný s věcí řešenou v usnesení č. j. Nad 18/2013 – 43 ze dne 13. března 2013.

[7] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nesouhlas Krajského soudu v Plzni s postoupením věci shledal důvodným a rozhodl tak, že soudem místně příslušným k vyřízení věci je Krajský soud v Ostravě, v jehož obvodu má sídlo správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 *in fine* s. ř. s.)

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu